

I

Nathan Rubin stierf omdat hij moedig was. Hij had niet het soort bestendige moed waarmee je in een oorlog medailles wint, maar de moed die het gevolg is van de plotselinge razernij die je op straat het leven kost.

Zoals gewoonlijk was hij vroeg van huis gegaan. Dat deed hij zes dagen per week en vijftig weken per jaar. Een niet al te overdadig ontbijt zoals past bij een klein persoon met aanleg voor mollenigheid die van plan is tussen zijn veertigste en vijftigste in conditie te blijven. Een wandeling door de lange, gestoffeerde gangen van zijn woning aan een meer die past bij een man die driehonderd werkdagen duizend dollar per dag verdient. Een druk op de knop van de garagedeur en een polsbeweging om zijn dure, geïmporteerde auto te starten. Een cd in de speler, met een zwaai achteruit over het grind, tikje op de rem, klikje van de pook van de automaat, beetje gas en het laatste ritje van zijn leven was begonnen. Het was maandagochtend, zes uur negenenveertig.

Het enige stoplicht op weg naar zijn werk stond op groen, en dat droeg rechtstreeks bij aan zijn dood, want het betekende dat hij nog achtendertig seconden van Bachs fuga in B-mineur te goed had. Hij bleef zitten tot de laatste galmende orgelklanken waren weggestorven, waardoor toen hij uitstapte de drie mannen zo dichtbij waren dat hij iets van een bedoeling uit hun nadering af kon lezen. Dus keek hij ze even aan. Met afgewend hoofd veranderden ze van koers. Drie mannen die precies even hard liepen, als soldaten of balletdansers. Hij wendde zich naar zijn praktijkgebouw en liep erheen. Maar toen bleef hij weer staan. Hij keek over zijn schouder. De drie stonden bij zijn auto en voelden aan de portierkrukken.

‘Hé!’ riep hij.

Het was de korte, universele uitroep van verraste woede en verontwaardigde uitdaging. Het soort instinctieve geluid dat serieuze, beschaafde, naïeve burgers maken als er iets gebeurt dat niet in de haak is. Het soort instinctieve geluid dat een serieuze, beschaafde, naïeve burger het leven kost. Hij liep spoorlags terug naar zijn auto. Het was drie tegen een, maar hij stond in zijn recht

waardoor hij zwol van zelfvertrouwen. Hij haastte zich terug en was boos, niet voor een kleintje vervaard en gezaghebbend. Maar dat waren illusoire gevoelens. Een slappe villabewoner als hij zou in zo'n situatie nooit iets in te brengen hebben. Zijn conditie ontsteeg nauwelijks het fitnessniveau. Die stelde niets voor. Zijn strakke buikspieren scheurden al bij de eerste gemene klap. Zijn gezicht sloeg naar voren en omlaag, harde knokkels sloegen zijn lippen kapot en verbrijzelden zijn tanden. Ruwe handen en gespierde armen grepen hem vast en hesen hem op alsof hij niets wou. Zijn sleutels werden uit zijn hand gerukt en hij kreeg een krakende klap tegen zijn oor waar hij duizelig van werd. Zijn mond vulde zich met bloed. Ze lieten hem op het asfalt vallen en zware hoge schoenen traptten in zijn rug. Daarna in zijn buik. Daarna tegen zijn hoofd. Hij verloor het beeld als een tv-toestel in een onweersbui. De wereld om hem heen verdween gewoon voor zijn ogen, veranderde in een smal, heet streepje en verdween toen helemaal.

Dus stierf hij, omdat hij een fractie van een seconde moedig was geweest. Maar niet op dat moment. Hij stierf pas veel later, nadat die fractie van een seconde van moed allang was vervlogen tijdens lange uren van moordende, verstikkende angst, en nadat die lange uren van angst waren geëxplodeerd in slepende minuten van krankzinnige, schreeuwende paniek.

Jack Reacher bleef leven omdat hij voorzichtig werd. Hij werd voorzichtig omdat hij een echo uit zijn verleden hoorde. Hij had een heleboel verleden en die echo kwam uit het ergste stuk.

Hij had dertien jaar in het leger gezeten, en de enige keer dat hij gewond was geraakt, was dat niet door een kogel. Het kwam door een stukje kaakbeen van een sergeant van de mariniers. Reacher was gelegerd op de Amerikaanse basis bij het vliegveld van Beiroet. De basis werd bestookt met een vrachtwagenbom. Reacher stond bij het hek. De sergeant stond een kleine honderd meter dicht bij de explosie. Het stukje kaakbeen was het enige dat er van hem overbleef. Het raakte Reacher honderd meter verder en wervelde als een kogel door zijn ingewanden. De legerarts die Reacher weer oplapte, zei naderhand dat hij had geboft. Hij zei dat een echte kogelwond veel meer pijn zou hebben gedaan. Dat was de echo die Reacher hoorde. En hij was een en al aandacht, want dertien jaar later werd er een pistool op zijn maag gericht. Van nog geen centimeter of vier.

Het was een automatisch 9 mm-pistool. Gloednieuw. Het was

geolied. Hij werd laag gehouden, precies ter hoogte van zijn oude litteken. De man die hem vasthield zag er min of meer uit alsof hij geen amateur was. De veiligheidspal stond op vuren. De loop vertoonde geen zichtbare trilling. Geen spanning. De vinger aan de trekker was paraat. Dat zag Reacher wel. Hij concentreerde zich sterk op die vinger aan de trekker.

Hij stond naast een vrouw. Hij hield haar arm vast. Hij had haar nog nooit gezien. Ze staarde naar een identiek pistool dat op haar buik was gericht. Haar belager was nerveuzer dan de zijne. Haar belager was slecht op zijn gemak. Hij keek bezorgd. Zijn pistool trilde van de zenuwen. Hij had afgebeten nagels. Een zenuwlijer. Ze stonden met z'n vieren op straat, drie van hen zo roerloos als een standbeeld en de vierde wipte van zijn ene voet op de andere. Ze stonden op een drukke stoep in het centrum van Chicago. Het was maandag 30 juni. Een klaarlichte, zonnige dag. De hele situatie had zich in een fractie van een seconde afgespeeld. Het was gebeurd op een manier die een choreograaf in geen miljoen jaar had kunnen bedenken. Reacher liep gewoon door de straat, zonder vast doel, zonder zich te haasten en zonder te slenteren. Hij was net ter hoogte van de deur van een stomerij. Vlak voor zijn neus was er een deur opengegaan en iemand liet een oude, metalen kruk vlak voor zijn neus op de stoep kletteren. Toen hij opkeek, zag hij een vrouw in de deuropening. Ze stond op het punt om negen stomerijzakken met kleding te laten vallen. Ze was tegen de dertig, duur gekleed, donker, knap en zelfverzekerd. Ze had iets aan haar been. Een of andere blessure. Uit haar ongemakkelijke houding leidde Reacher af dat ze pijn had. Zij had hem een blik van zou-u-alsjeblijft toegeworpen, en hij had met een blik van geen-probleem haar metalen kruk opgeraapt. Met één hand nam hij de negen zakken van haar over en met de andere gaf hij haar kruk terug. Hij had de zakken over zijn schouder geslagen en voelde de negen knaapjes van ijzerdraad aan zijn vinger trekken. De vrouw zette de kruk op de stoep en stak haar onderarm in de metalen beugel. Hij bood haar zijn arm. Ze moest even nadenken. Toen knikte ze een beetje gegeneerd. Hij gaf haar een arm en wachtte even. Hij wilde best helpen, maar voelde zich slecht op zijn gemak. Vervolgens draaiden ze zich allebei om en maakten aanstalten om weg te lopen. Reacher dacht dat hij misschien een paar passen met haar op zou lopen tot ze weer stevig op haar benen stond. Dan zou hij haar arm loslaten en de kleren teruggeven. Maar toen hij zich omdraaide, keek hij recht in het gezicht van die gasten met hun automatische pistool.

Daar stonden ze met z'n vieren en ze keken elkaar twee aan twee recht in de ogen. Als vier mensen die samen zitten te eten in een smal zitje in een cafetaria. De twee gewapende jongens waren blank, goed doorvoed, een beetje militair en ze leken ook een beetje op elkaar. Middelgroot, kort bruin haar. Forse, sterke handen. Groot, onbehaard en een roze dertien-in-een-dozijngezicht. Gespannen uitdrukking, harde ogen. De nerveuze was iets kleiner, alsof hij al zijn energie in zorgen stak. Ze droegen allebei een geblokt overhemd en een popeline windjack. Ze stonden dicht tegen elkaar. Reacher was een stuk groter dan de rest. Hij kon over alle hoofden heen kijken. Verrast bleef hij staan met de kleren van de vrouw over zijn schouder. De vrouw leunde op haar kruik en keek hen alleen maar zwijgend aan. De twee mannen stonden met gerichte pistolen vlakbij. Reacher kreeg het gevoel dat ze daar al een hele tijd zo stonden. Maar hij wist dat zo'n gevoel je kon bedriegen. Waarschijnlijk was het amper anderhalve seconde.

De man tegenover Reacher scheen de leider te zijn. De grootste. De kalmste. Hij keek van Reacher naar de vrouw en maakte een beweging met de loop van zijn pistool naar de stoeprand. Toen zei hij iets. Kalm, maar nadrukkelijk. Met gezag. Weinig accent. Misschien kwam hij uit Californië, dacht Reacher.

'In de auto, kreng,' zei hij. 'En jij ook, eikel.'

Reacher keek opzij en zag een luxeauto aan de stoeprand staan. Die had daar staan wachten. Een grote zwarte dure auto. De chauffeur hing diagonaal over de achterbank om het achterportier open te maken. De man tegenover Reacher gaf weer een rukje met zijn pistool. Reacher bewoog niet. Hij keek naar links en naar rechts. Hij had waarschijnlijk nog anderhalve seconde voor een soort evaluatie. Voor die twee met hun automatische pistool was hij niet zo bang. Hij had maar één hand vanwege die kleren, maar berekende dat hij die twee gasten zonder veel problemen om kon leggen. De problemen bevonden zich naast en achter hem. Hij wierp een blik in de etalage van de stomerij en gebruikte die als spiegel. Twintig meter achter hem bewoog zich een massieve muur van voetgangers over een zebra. Enkele verdwaalde kogels zouden een paar doelwitten vinden. Zonder meer. Zonder enige twijfel. Dat was het probleem achter hem. Het probleem naast hem was die onbekende vrouw. Haar capaciteiten waren een onbekende grootheid. Er was iets met haar been. Ze kon niet vlug reageren. Hij zette een punt achter zijn evaluatie. Hij nam de handschoen niet op. Niet op die plek en niet met die partner. De man met het Californische accent pakte de pols die tegen zijn

kraag gedrukt zat door het gewicht van negen volle stomerijzakken op zijn rug. Daaraan trok hij hem naar de auto. De vinger aan de trekker leek nog zeer paraat. Reacher hield hem vanuit zijn ooghoek in de gaten. Hij liet de arm van de vrouw los. Liep naar de auto. Hij gooide de zakken op de achterbank en kroop erachteraan. De vrouw werd ook op de achterbank geduwd. Daarna wrong de nerveuze man zich er ook nog bij en hij sloeg het portier achter zich dicht. De leider kroop voorin naast de chauffeur. Trok het portier dicht. De chauffeur schakelde en de auto gleed geruisloos weg.

De vrouw hapte naar adem van de pijn. Reacher vermoedde dat die zenuwpees zijn pistool in haar ribben had gepord. De leider had zich op de voorbank omgedraaid en de loop van zijn pistool tegen de leren hoofdsteun gelegd. Hij wees recht naar Reacher. Het was een Glock 17. Reacher kende dat wapen goed. Voor zijn eenheid had hij het prototype getest. Dat was een van zijn lichte werkzaamheden tijdens zijn revalidatie na de verwonding in Beiroet. De Glock was een krachtig wapentje. Bijna twintig centimeter van slagpen tot vuurmond. Lang genoeg om nauwkeurig te zijn. Reacher had er op vijftwintig meter punaises mee geraakt. En er kwam een fatsoenlijke kogel uit. Hij vuurde negen-gramsmunitie met een snelheid van een kleine dertienhonderd kilometer per uur. Zeventien kogels per magazijn, vandaar de naam. Het was ook licht. Ondanks al zijn kracht woog het nog geen kilo. De belangrijke onderdelen waren van staal, de rest van plastic. Zwart polycarbonaat zoals bij een dure camera. Een fraai stukje vakmanschap.

Maar hij was er niet blij mee geweest. Het was ongeschikt voor de specifieke vereisten van zijn eenheid. Hij had voorgesteld het wapen niet te nemen. Hij had zich uitgesproken voor de Beretta 92F. De Beretta was ook een 9 mm-pistool, een paar ons zwaarder, een paar centimeter langer en het herbergde twee kogels minder. Maar hij had wel zo'n tien procent meer slagkracht dan de Glock. Dat vond hij van belang. En hij was ook niet van plastic. De Beretta was Reachers keus. De commandant van zijn eenheid was het met hem eens geweest. Hij had Reachers rapport laten circuleren en de hele legertop had zijn aanbeveling onderschreven. Dezelfde week was hij gepromoveerd en hadden ze hem ter onderscheiding een *Silver Star* en *Purple Heart* opgespeld. Ze bestelden de Beretta's al waren die duurder. De NAVO was dol op de Glock en Reacher was min of meer een eenling die net van

West Point was gekomen. Vervolgens hadden ze hem ergens anders heen gestuurd, had hij over de hele wereld gediend en sindsdien eigenlijk geen Glock meer gezien. Tot nu toe. Twaalf jaar later kon hij er verdomme weer eens heel goed naar kijken.

Hij liet het pistool voor wat het was en keek nog eens naar de man die hem vasthield. Hij was lekker bruin met een wit randje bij zijn haarlijn. Pas geknipt. De chauffeur had een hoog, glimmend voorhoofd, dun achterovergekamd haar en een beweeglijk roze gezicht met de grijns van iemand die foielelijk is maar zich aantrekkelijk waant. Hetzelfde goedkope overhemd uit een kledingketen, hetzelfde windjack. Hetzelfde met maïsmeel gevoede lijf. Identiek gevoel van ik-zit-aan-de-knoppen met op de achtergrond iets hijgerigs. Drie mannen, stuk voor stuk dertig à vijftendertig jaar oud; een leider, een betrouwbare volgeling en een nerveuze. Stuk voor stuk gespannen, maar goed voorbereid. Ze waren gehaast met de een of andere operatie bezig. Een raadsel. Reacher keek langs de kalme loop in de ogen van de leider. Maar die schudde zijn hoofd.

‘Niks zeggen, eikel,’ zei hij. ‘Als je één kik geeft, schiet ik. Dat kan ik je goddomme garanderen. Als je je kop houdt, overleef je ’t misschien.’

Reacher geloofde hem op zijn woord. Die vent had een stel harde ogen en zijn mond was een dun streepje. Dus haalde hij zijn schouders maar op en zweeg. Vervolgens minderde de wagen vaart en reden ze een bonkig voorplein op. Het voerde naar de achterkant van een verlaten industriecomplex. Ze waren in zuidelijke richting gegaan. Reacher schatte dat ze een kilometer of acht ten zuiden van de ringweg waren. De chauffeur zette de wagen zo neer dat het achterportier op gelijke hoogte kwam te staan met de achterkant van een gesloten bestelbusje. Het busje stond verlaten op een braak stuk grond. Het was een Ford Econoline, vuilwit, niet oud maar intensief gebruikt. Op de zijkant had iets van een opschrift gestaan. Daar was overheen geschilderd met verse witte lak die niet helemaal overeenkwam met de kleur van de carrosserie. Reacher keek om zich heen. Overal lag troep. In de buurt van het busje zag hij een weggegooid verfblik. Een kwast. Er was niemand te bekennen. De plek was verlaten. Hij besefte dat als hij nog iets wilde doen, dit het juiste moment en de juiste plek was. Maar de gast voorin zag hem nadenken. Hij wierp hem een dun lachje toe en boog zich over de leuning naar achteren om Reacher met zijn linkerhand bij de kraag te grijpen en met de rechter de loop van zijn pistool in zijn oor te drukken.

‘Stilzitten, eikel,’ zei de man.

De chauffeur stapte uit en haastte zich om de motorkap. Hij haalde een sleutelring uit zijn zak en maakte de achterdeur van het busje open. Reacher bleef stil zitten. Een pistoolloop in iemands oor steken is niet per se slim. Als die persoon opeens met een ruk zijn hoofd omdraait, wordt de loop eruit gewerkt. Dan rolt hij over je voorhoofd. En dan kan zelfs een snelle vinger aan de trekker weinig schade aanrichten. Misschien een gaatje in de uiterste rand van je oor en je trommelvlies gaat er natuurlijk aan. Maar dat zijn geen fatale wonden. Reacher woog vlug zijn kansen af. Vervolgens sleurde de zenuwpees de vrouw uit de auto om haar direct achter in het busje te laden. Hinkend en slepend overbrugde ze het korte stukje. Het ene portier uit, het andere in. Reacher volgde haar vanuit zijn ooghoeken. Haar begeleider pakte haar tasje af en gooide het weer in de auto. Het plofte zwaar op het dikke vloerkleed bij Reachers voeten. Een flinke damestas van kostbaar leer met iets zwaars erin. Er was maar één ding van metaal waarmee vrouwen rondsjouwden en dat zo'n zwaar geluid maakte. Hij wierp een blik opzij en bekeek haar met andere ogen. Ze lag languit achter in het busje. Gehinderd door haar been. Vervolgens trok de leider op de voorbank Reacher over de leren bank en gaf hem over aan de nerveuze man. Zodra de ene Glock uit zijn oor was getrokken, porde de andere al in zijn zij. Hij werd over oneffen terrein gesleurd. Naar de achterkant van het busje. Hij werd bij de vrouw achterin geduwd. De nerveuze man hield ze allebei met een trillende Glock onder schot terwijl de leider zijn hand in de auto stak om de metalen kruk van de vrouw eruit te halen. Hij kwam naar hen toe en gooide de kruk ook achterin. De kruk kletterde en bonkte tegen de metalen zijkant. Hij liet haar gestoomde kleren en haar tasje achter in de dure auto liggen. Vervolgens haalde hij een stel handboeien uit zijn jaszak. Hij greep de rechterpols van de vrouw en sloeg er de helft van het stel omheen. Trok haar ruw opzij en greep Reachers linkerpols. Maakte daar de andere helft aan vast. Schudde met de boeien om te kijken of ze goed vast zaten. Sloeg de linkerachterdeur van het busje met een klap dicht. Reacher zag hoe de chauffeur plastic flessen over de dure auto leeggoot. Hij zag de bleke kleur en rook de doordringende geur van benzine. Een fles over de achterbank en een fles voorin. Daarna sloeg de leider de rechterachterdeur dicht. Het laatste dat Reacher zag voordat de duisternis hem omhulde, was hoe de chauffeur een doosje lucifers uit zijn zak haalde.

2

Tweeduizend negenendertig kilometer van Chicago werd er een gastenverblijf gebouwd. Het nam de vorm van één enkel vertrek aan. De bouw van de kamer verliep volgens een onorthodox ontwerp met specificaties van een grondige opdrachtgever die er lang en goed over had nagedacht. Het ontwerp vertoonde een aantal ongewone aspecten. De hoeken waren ontworpen met een speciaal doel en voor een speciale gast. De aard van het doel en de identiteit van de gast vereisten de ongewone aspecten. De bouw vond plaats op de eerste verdieping van een bestaand gebouw. Er was een hoekvertrek voor uitgekozen. In de twee buitenmuren zaten een paar grote vensters. Die keken uit op het zuiden en het oosten. Het glas was eruit geslagen en vervangen door zware multiplex platen die tegen de kozijnen werden gespijkerd. De platen waren aan de buitenkant wit geschilderd in overeenstemming met de kleur van de gevel. Binnen werd het houtwerk ongemoeid gelaten.

Het plafond van het hoekvertrek ging eruit. Het was een oud gebouw en het plafond was van zwaar pleisterwerk. Het was in een wolk van verstikkend stof omlaag gekomen. In de kamer kon je nu de naakte nokbalken zien. De binnenmuren werden ook gesloopt. De wanden waren gelambriseerd met oud grenen dat grom van ouderdom en boenwas. Het was allemaal verwijderd. Het geraamte van het gebouw en het zware, oude teerpapier achter de wandplaten kwamen bloot te liggen. De houten vloer ging eruit. Onder de zware balken werd het plafond van de ruimte eronder zichtbaar. Het vertrek was nog maar een skelet.

Het oude pleisterwerk van het plafond, de wandplaten en de houten vloerdelen waren door het raam naar buiten gegooid voordat de vensters met multiplex dicht werden getimmerd. De twee slopers hadden al het puin op een grote hoop geschept en hun vrachtwagen er achteruit naartoe gereden om de rommel weg te halen. Ze deden erg hun best om de plek netjes achter te laten. Het was voor het eerst dat ze iets voor deze werkgever deden, en er waren al toespelingen op toekomstige opdrachten gemaakt. En als ze om zich heen keken, zagen ze wel dat er nog veel meer

moest gebeuren. Al met al een hoopgevende situatie. Nieuwe contracten waren dun gezaaid, en geld leek voor deze werkgever geen rol te spelen. De twee mannen hadden het gevoel dat een goede eerste indruk erg belangrijk was voor hun langetermijnpolitiek. Ze waren hard aan het werk met het inladen van de laatste stukjes pleisterwerk toen hun werkgever zelf langskwam.

‘Klaar?’ vroeg hij.

De werkgever was een enorme kerel, zo dik als een kermisattractie, met een hoog stemmetje en twee vuurrode vlekken ter grootte van een kwartje op zijn bleke wangen. Hij bewoog zich licht en soepel voort als iemand die vier keer zo licht was. Hij wekte in het algemeen de indruk van iemand die je niet lang recht kon aankijken en die vlug gehoorzaamd werd.

‘We zijn aan het opruimen,’ zei de eerste man. ‘Waar moet deze troep heen?’

‘Ik rij wel even mee,’ zei de werkgever. ‘Je zult twee keer moeten rijden. Dat hout moet apart, oké?’

De tweede man knikte. De vloerdelen waren vijfenveertig centimeter breed en dateerden nog uit de tijd dat timmerlieden elke boom konden kiezen die ze wilden. Die delen gingen niet op de bak met de rest van de rommel. Ze waren klaar met opruimen en hun werkgever perste zich naast hen in de cabine. Hij was zo dik dat het maar net ging. Hij wees achter het oude gebouw.

‘Rij maar naar het noorden,’ zei hij. ‘Ongeveer anderhalve kilometer.’

De weg liep recht het dorp uit en slingerde zich vervolgens met een paar scherpe s-bochten steil omhoog. De werkgever wees een plek aan.

‘Daarin,’ zei hij. ‘Helemaal achterin, oké?’

Hij verwijderde zich kalmpjes en de twee mannen laadden hun vrachtwagen uit. Ze reden terug om de platen en vloerdelen in te laden. Volgden de slingerende weg weer omhoog en laadden uit. Ze droegen het hout naar binnen en maakten er een nette stapel van. Helemaal achterin. Daarna dook de werkgever op uit de schaduw. Hij had op ze staan wachten. Hij had iets in zijn hand.

‘We zijn helemaal klaar,’ zei de eerste man.

De werkgever knikte.

‘Dat kun je wel stellen,’ zei hij.

Zijn hand kwam omhoog. Het was een pistool. Een dofzwarte automaat. Hij schoot de eerste man in zijn hoofd. De knal van het schot was oorverdovend. Bloed en bot en hersens sproeiden alle kanten op. De tweede man stond verstijfd van de schrik. Toen

zette hij het op een lopen. Hij dook in een radeloze sprint opzij om dekking te zoeken. De werkgever glimlachte. Hij vond het leuk als ze vluchtten. Hij liet zijn vette arm tot een lage hoek zakken. Hij vuurde en de kogel drong in zijn knieholte. Hij glimlachte weer. Dit was nog beter. Hij vond het leuk als ze vluchtten, maar nog leuker als ze op de grond lagen te kronkelen. Hij bleef een hele poos naar het gegil van de man luisteren. Toen kuierde hij rustig naar hem toe en mikte zorgvuldig. Hij schoot hem ook in zijn andere knie. Hij sloeg hem een poosje gade en toen werd hij het spelletje zat. Schouder ophalend schoot hij de man ten slotte door het hoofd. Daarna legde hij het pistool op de grond en rolde hij de twee lijken netjes tegen de oude vloerdelen, helemaal achter in de donkere ruimte.

3

Ze waren nu een uur en drieëndertig minuten onderweg. In de stad was het langzaam gegaan, maar daarna waren ze op snelheid gekomen en momenteel reden ze met een regelmatig gangetje. Misschien hadden ze er honderd kilometer op zitten. Maar in het lawaaiige halfduister van de laadruimte van het busje had Reacher geen flauw idee in welke richting.

Hij zat met zijn handboei vast aan de jonge vrouw met het zere been en binnen enkele minuten na hun gedwongen kennismaking hadden ze het zich zo gemakkelijk gemaakt als ze maar konden. Ze waren rondgekropen in de laadruimte totdat ze zijwaarts op de vloer zaten met de benen recht naar voren, klem gedrukt tegen het grote wielhuis aan de rechterkant tegen het schudden. De vrouw zat tegen de achterkant en Reacher aan de voorkant. Hun geboeide polsen lagen tegen elkaar aan op de vlakke bovenkant van het wielhuis, als twee minnaars die de tijd doodden in een café.

Aanvankelijk hadden ze gezwegen. Ze zaten gewoon een hele poos in verbijsterd stilzwijgen. Probleem nummer één was de warmte. Het was halverwege de laatste dag van juni in het midden-westen. Ze zaten in een afgesloten metalen ruimte. Ventilatie ontbrak. Reacher geloofde wel dat het busje een beetje werd afgekoeld door de luchtstroom buiten, maar lang niet voldoende.

Hij zat in het halfduister en gebruikte de hete, loze tijd om te denken en plannen zoals hij was getraind. Kalm, ontspannen en paraat blijven en je energie niet verspillen aan overbodige gissingen. Taxeren en evalueren. Het drietal had een zekere mate van efficiëntie aan de dag gelegd. Geen groot talent, geen finesse, maar ook geen fatale vergissingen. Die nerveuze gast met de Glock was de zwakste schakel van het team, maar de leider maakte dat weer redelijk goed. Een doelmatig trio. Geenszins het slechtste dat hij had gezien. Maar in dit stadium maakte hij zich daar geen zorgen over. Hij had wel voor hetere vuren gestaan. Veel hetere, en meer dan eens. Dus maakte hij zich nog geen zorgen.

Toen viel hem iets op. Hij merkte dat ook de vrouw zich nog geen zorgen maakte. Zij was ook rustig. Ze zat daar maar een

beetje te schommelen met haar pols aan de zijne en te denken en te plannen, net alsof zij daar ook voor was opgeleid. Hij wierp een blik opzij in de schemering en zag dat ze hem kalm aankeek. Een verwonderd staren, kalm, beheerst, ietwat superieur en vage-lijk afkeurend. Het zelfvertrouwen van de jeugd. Ze keek niet weg. Bleef hem een hele tijd aankijken. Toen stak ze haar geboeide rechterhand uit waardoor hij een ruk aan zijn pols kreeg, maar het was een bemoedigend gebaar. Hij stak zijn rechterhand uit om de hare te schudden en ze lachten ironisch om de wederzijdse formaliteit.

‘Holly Johnson,’ zei ze.

Ze nam hem nauwlettend op. Hij zag dat haar ogen zijn gezicht aftastten. Toen gingen ze omlaag naar zijn kleren en vervolgens weer terug naar zijn gezicht. Ze glimlachte weer even, alsof ze had besloten dat hij iets van hoffelijkheid verdiende.

‘Het is me een genoegen,’ zei ze.

Hij keek haar aan. Bekeek haar gezicht. Ze zag er erg aantrekkelijk uit. Jaar of zevenentwintig. Hij bekeek haar kleren. Er ging een regel van een oud liedje door zijn hoofd: *hundred dollar dress, that I ain't paid for yet*. Hij wachtte op de volgende regel maar die kwam niet. Dus glimlachte hij terug met een knikje.

‘Jack Reacher,’ zei hij. ‘En het genoegen is geheel aan mijn kant, Holly, neem dat maar van mij aan.’

Praten viel niet mee want het busje maakte veel kabaal. Het geluid van de motor wedijverde met het geraas van de weg. Reacher had best een poosje willen zwijgen, maar Holly niet. Ze had hem iets te zeggen.

‘Ik moet jou zien kwijt te raken,’ zei ze.

Een vrouw met zelfvertrouwen; ze had zichzelf behoorlijk in de hand. Hij gaf geen antwoord. Hij keek haar alleen even aan en keek vervolgens weer voor zich. De volgende regel van dat liedje was: *cold cold-blooded woman*. Een herfst die op haar einde loopt en een treurige, schrijnende versregel. Een oud liedje van Memphis Slim. Maar de regel paste niet bij haar. Helemaal niet. Dit was geen koudbloedige vrouw. Hij wierp weer een blik opzij en haalde zijn schouders op. Ze staarde hem aan; ze werd ongeduldig van zijn gezwigg.

‘Begrijp je eigenlijk wel wat hier gaande is?’ vroeg ze.

Hij bekeek haar gezicht. Haar ogen. Ze keek hem recht aan. Met iets van verbijstering. Ze dacht dat ze met iemand was opgesloten die niet spoorde. Ze dacht dat hij niet precies begreep wat er gaande was. Hij haalde zijn schouders weer op.

‘Dat lijkt me toch vrij duidelijk?’ vroeg hij. ‘Uit alle gegevens?’
‘Welke gegevens?’ vroeg ze. ‘Het was allemaal in een vloek en een zucht voorbij.’

‘Precies,’ zei hij. ‘Meer gegevens heb ik toch niet nodig? Het zegt me min of meer wat ik moet weten.’

Hij zweeg en leunde weer achterover. De volgende gelegenheid om ’m te smeren zou zich voordoen als de vrachtwagen stopte. Dat kon nog wel een paar uur duren. Hij had het gevoel dat het weleens een lange dag kon worden; dat hij zijn energie moest sparen.

‘Wat moet je dan weten?’ zei de vrouw.

Haar ogen bleven kalm op hem rusten.

‘Dat je bent ontvoerd,’ zei hij. ‘En dat ik toevallig ook de klossen ben.’

Ze zat hem nog altijd aan te kijken. Nog steeds vol zelfvertrouwen. Dacht nog altijd na. Wist nog steeds niet of ze met een malloot zat opgescheept.

‘Dat ligt toch voor de hand?’ herhaalde hij. ‘Mij moesten ze niet hebben.’

Ze gaf geen antwoord. Trok alleen een fijn getekende wenkbrauw op.

‘Niemand wist dat ik daar zou zijn,’ zei hij. ‘Ik wist het zelf niet eens. Tot ik er was. Maar het was een goed voorbereide operatie. De voorbereiding zal tijd hebben gekost. Gebaseerd op observatie, nietwaar? Drie gasten, een in de auto, twee buiten. De auto stond pal voor het pand. Ze hadden geen idee waar ik zou zijn. Maar het was duidelijk dat ze heel goed wisten waar jij zou zijn. Dus kijk me maar niet aan alsof ik niet goed bij mijn hoofd ben. Jij bent degene die de grote fout heeft gemaakt.’

‘Fout?’

‘Je bent te voorspelbaar in je gewoonten,’ zei Reacher. ‘Ze hebben je bewegingen gadeslagen, misschien wel een week of twee, drie en je bent hun recht in de armen gelopen. Ze hadden niet op iemand anders gerekend. Dat is toch duidelijk? Ze hadden maar één stel handboeien bij zich.’

Ter illustratie tilde hij zijn pols op, waardoor de hare ook meeging. De vrouw zweeg een poosje. Ze herzag haar oordeel over hem. Reacher bewoog heen en weer op het ritme van het voertuig en glimlachte.

‘En jij zou beter moeten weten,’ zei hij. ‘Jij bent een of andere agente in overheidsdienst, nietwaar? DEA, CIA, FBI zoiets, misschien rechercheur bij de politie van Chicago? Nog niet zo lang

in dienst, nog vrij enthousiast en redelijk vermogend. Dus heeft iemand het ofwel op losgeld voorzien, of ben je nu al een luis in iemands pels, ook al ben je een nieuweling. En je had hoe dan ook beter uit moeten kijken.'

Ze wierp een blik opzij en knikte. Haar ogen waren groot in het halfduister. Ze was onder de indruk.

'Aanwijzingen?' vroeg ze.

Hij glimlachte weer naar haar.

'Een paar dingen,' zei hij. 'Die gestoomde kleren? Volgens mij ga je iedere maandag in de lunchpauze je vuile kleren van de afgelopen week brengen en schone halen. Dat betekent vijftien tot twintig kledingstukken. Te oordelen naar dat ding dat je aan hebt, heb je het niet op goedkope kleren. Zeg maar vierhonderd dollar per stel kleren, dus heb je bijna achtduizend dollar aan kleding. Dat noem ik redelijk welvarend en dat noem ik ook te voorstelbaar in je gewoonten.'

Ze knikte langzaam.

'Oké,' zei ze. 'Waarom ben ik een agente in overheidsdienst?'

'Dat ligt ook nogal voor de hand,' zei hij. 'Ze staken je een Glock in je ribben, je bent in een auto geduwd, in een busje gegooid, aan een totale vreemdeling vastgeklonken, en je hebt geen idee waar ze je naartoe brengen of waarom. Ieder normaal persoon zou daarvan over de rooie gaan en het op een schreeuwen zetten. Maar jij niet. Je zit daar vrij rustig en dat wijst op een bepaalde training; misschien ben je vertrouwd met stress of gevaarlijke situaties. En misschien weet je zeker dat er straks een hele zwik mensen naar je gaat zoeken om je zo gauw mogelijk terug te krijgen.'

Hij stopte en ze knikte dat hij door moest gaan.

'Er zat ook een handwapen in je tas,' zei hij. 'Iets vrij zwaars, misschien een kaliber 38 met een lange loop. Als het een privéwapen was, zou een chique persoon als jij iets smaakvol kiezen, zoals een kaliber 22 met een korte loop. Maar het was een grote revolver, dus is het een dienstwapen. Dus ben je een soort agent, misschien wel een smeris.'

De vrouw knikte weer, langzaam.

'Waarom ben ik een beginneling?' vroeg ze.

'Je leeftijd,' zei Reacher. 'Hoe oud ben je? Zesentwintig?'

'Zevenentwintig,' zei ze.

'Dat is jong voor een rechercheur,' zei hij. 'Universiteit, paar jaar in uniform. Ook jong voor de FBI, DEA en CIA. Dus wat je ook bent, je bent nog niet zo lang in dienst.'

Ze haalde de schouders op.

‘Oké,’ zei ze. ‘Waarom vind je me vrij enthousiast?’

Reacher wees met zijn linkerhand en de gedeelde handboei rammelde.

‘Die verwonding,’ zei hij. ‘Je bent na een soort ongeluk weer aan het werk gegaan voordat je weer helemaal hersteld was. Je loopt nog steeds met die kruk voor je slechte been. De meeste mensen zouden in die omstandigheden thuis in de ziektewet zitten.’

Ze glimlachte.

‘Ik kan toch gehandicapt zijn?’ zei ze. ‘Misschien ben ik wel zo geboren.’

Reacher schudde zijn hoofd in het halfduister.

‘Dat is een ziekenhuiskruk,’ zei hij. ‘Die hebben ze tijdelijk aan je geleend tot je weer beter bent. Als het iets permanents was, had je zelf een kruk gekocht. Waarschijnlijk zou je er een stuk of tien hebben gekocht en in verschillende tinten hebben gespoten om bij je kleren te laten kleuren.’

Ze lachte. Het was een prettig geluid en het klonk boven het geronk van de motor en het geraas van de weg uit.

‘Niet slecht, Jack Reacher,’ zei ze. ‘Ik werk bij de FBI. Sinds afgelopen herfst. Ik heb gewoon mijn kruisbanden gescheurd bij het voetballen.’

‘Voetbal jij?’ vroeg Reacher. ‘Goed zo, Holly Johnson. Wat voor FBI-agent, sinds afgelopen herfst?’

Ze zweeg even.

‘Gewoon een agent,’ zei ze. ‘Een van de vele op het bureau Chicago.’

Reacher schudde zijn hoofd.

‘Niet zomaar een agent,’ zei hij. ‘Maar een agent die iemand iets heeft aangedaan die nu wellicht wraak wil nemen. Om wie gaat het?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Daar mag ik het niet over hebben,’ zei ze. ‘Niet met gewone burgers.’

Hij knikte. Dat kende hij wel.

‘Oké,’ zei hij.

‘Alle agenten krijgen vijanden,’ zei ze.

‘Natuurlijk,’ antwoordde hij.

‘Ik net zo goed als ieder ander,’ zei ze.

Hij wierp een blik opzij. Het was een curieuze opmerking. Defensief. Het soort opmerking van een vrouw die goed getraind, enthousiast en tuk is op actie, maar sinds de herfst aan een bu-

reau gekluisterd zit.

‘Financiën?’ gokte hij.

Ze schudde haar hoofd.

‘Ik mag er niet over praten,’ herhaalde ze.

‘Maar vijanden heb je al,’ zei hij.

Haar flauwe glimlach duurde maar heel even. Vervolgens werd ze stil. Ze zag er rustig uit maar Reacher voelde aan haar pols dat ze zich voor het eerst zorgen maakte. Maar ze bleef erin hangen. En ze vergiste zich.

‘Ze gaan je heus niet doodmaken,’ zei hij. ‘Ze hadden je op dat stukje braakland zo kunnen vermoorden. Waarom zouden ze je in dit busje meenemen? En dan is er nog die kruk.’

‘Hoezo, kruk?’ vroeg ze.

‘Dat is niet logisch,’ zei hij. ‘Waarom zouden ze die kruk erbij gooien als ze je toch gaan doodmaken? Je bent een gijzelaar, Holly, geen twijfel mogelijk. Weet je zeker dat je die jongens niet kent? Nooit eerder gezien?’

‘Nooit,’ zei ze. ‘Ik heb verdomme geen idee wie ze zijn of wat ze van me moeten.’

Hij keek haar aan. Ze klonk veel te beslist. Ze wist meer dan ze hem vertelde. Ze waren allebei een poosje stil in het kabaal. Ze werden door elkaar geschud door de beweging van het busje. Reacher tuurde in het halfduister. Hij voelde hoe Holly naast hem een besluit nam. Ze draaide zich weer opzij.

‘Ik moet je zien te lozen,’ herhaalde ze.

Hij wierp een blik op haar. Grinnikend keek hij weer voor zich.

‘Ja, hoor, Holly,’ zei hij. ‘Hoe eerder hoe beter.’

‘Wanneer gaat iemand jou missen?’ vroeg ze.

Die vraag zou hij liever niet beantwoord hebben. Maar ze keek hem strak aan en wachtte op antwoord. Dus dacht hij even na en vertelde haar de waarheid.

‘Nooit,’ zei hij.

‘Waarom niet?’ vroeg ze. ‘Wie ben jij eigenlijk, Reacher?’

Hij keek schouderophalend opzij.

‘Niemand,’ zei hij.

Ze bleef hem vragend aankijken. Misschien wel geërgerd.

‘Oké, wat voor niemand?’ vroeg ze.

In zijn hoofd zong Memphis Slim: *got me working in a steel mill*.

‘Ik ben uitsmijter,’ zei hij. ‘In een club in Chicago.’

‘Welke club?’ vroeg ze.

‘Een jazzclub in de South Side,’ zei hij. ‘Die ken je waarschijnlijk niet.’

Ze keek hem hoofdschuddend aan.

‘Uitsmijter?’ vroeg ze. ‘Je bent nogal koelbloedig voor een portier.’

‘Uitsmijters krijgen met allerlei rare situaties te maken,’ zei hij.

Ze keek alsof ze niet overtuigd was en hij bracht zijn gezicht naar zijn horloge om te zien hoe laat het was. Halfdrie ’s middags.

‘En hoe lang duurt het voordat ze jou missen?’ vroeg hij.

Ze keek ook op haar horloge en trok een gezicht.

‘Dat duurt nog wel even,’ zei ze. ‘Ik zou om vijf uur werkoverleg hebben. Daarvoor niets. Tweeëneenhalf uur voordat iemand in de gaten krijgt dat ik weg ben.’